

STEVAN KOJIĆ

Samovzdrževalni sistem absurda

26. 8.–20. 9. 2021

artKIT

Umetnost Stevana Kojića se vzpostavlja v osebnem razmisleku o možnostih sodobnih tehnologij in zmožnostih družbenih odnosov, ki se vse bolj atomizirajo, individualizirajo, segmentirajo, definirajo, targetirajo, kar pa se dogaja skozi procese, ki izhajajo iz splošne situacije, ki je naša, od vseh in od vekomaj. Večna tema človeka in narave, našega delovanja v okolju prerašča enostaven razmislek o ekologiji in tehnologiji in Stevan ga ne skuša prikazati idealistično niti idealno, ampak ga enostavno postavi. Lahko bi bil kjerkoli, v galeriji je namestitev, ki preizprašuje kompleksnost bivanja v pritiklinah, aparatih, predmetih in njihovem gibanju, premikanju, algoritmih, programiranju. Kaj smo in kaj delamo, kaj počnemo in kaj zmoremo ... je to vse? Prižiganje in ugašanje lučk, sprejemanje in pošiljanje sporočil, omogočanje komunikacije, propaganda in trženje. Kaj pa življenje in zlasti – živo?

Ko Stevan Kojić postavlja – gradi. Sestavlja in razstavlja. Ustvari domačnost interierja in toplino bivanja, ki jo razprostire kot resnično in navidezno, v svet občutij in zaznav, v polje gibanja in obenem omejevanja, odpiranja in zastiranja. Pogled, prisluh, misel lahko švigajo svobodno, vsepovsrek, medtem ko komuniciramo po linijah in protokolih, disciplinirano in vdano. Kot v dnevni sobi ali na vrtu. Urejena krajina v takšni in drugačni obliki zadobi vlogo našega bivališča, ki je lahko tudi laboratorij ali nek ambient za življenje na drugem planetu, v katerem je narava simulacija, posamezni elementi pa posnetki, natisi in artefakti, povezani v mrežo, ki generira spreminjajoča se vizualna in zvočna »sporočila«. Umetnik preizprašuje eksistenco v tehnološko vzpostavljenem habitatu in sproža eksistencialistične razmisleke ne samo o našem življenju, ampak tudi o smislih tehnološkega povezovanja in zlasti takšne trajnosti, ki v imenu razvoja večno razvija in proizvaja nove platforme.

Umetniški projekt *Samovzdrževalni sistem absurda* (2010–2021) obravnava teme, kot so: ekologija, umetna inteligenca in ustvarjanje samovzdrževalnih sistemov, pa tudi vprašanja zasebnega in javnega odnosa, problem dojetja vsebine in spremenljivost informacij.

Samovzdrževalni sistem absurda je interaktivno-avtonomna, hibridna in generativna instalacija, biotehnološka struktura, ki je neodvisna, samostojna in samozadostna oblika, a hkrati tudi futuristični eksperimentalni habitat, odprt za potencialne zunanje interakcije ali možne uporabnike in naseljence. Interaktivno okolje je zgrajeno iz aktivnih subjektov, zavrjenih organskih in neorganskih predmetov, kot na primer osebna lastnina: kolo, kad in podobno, elektronskih odpadkov in rastlin, povezanih s senzorji in računalniki, elementov, ki postanejo nekakšen vmesnik med vrstami, ki služi za namen komunikacije med obiskovalcem in računalnikom. Predstavlja aluzijo na postapokaliptične prostore, utopične/distopične mikro skupnosti, ki temeljijo na novem sobivanju med človekom, naravo in tehnologijo s poudarkom na absurdnosti nekaterih družbenih odnosov.

Skozi *Samovzdrževalni sistem absurda* raziskujemo načelo prenosa informacij z različnimi mediji in razvijamo sistem, v katerem je vsak element povezan z naslednjim, ki se širi po vesolju kot »virus«. Motorični impulz se pretvori v avdio-video in elektromagnetni signal, analogni signal v digitalni, nato pa obratno, glede na medsebojni stik in komunikacijo z gledalci. S premikanjem znotraj avtonomnega sistema se sproži proces reakcije notranjih elementov, ki svoje dejavnosti nadaljujejo v verižni reakciji in spremenijo prvotno situacijo. Umetna inteligenca v okviru uveljavljenega hibridnega sistema sodeluje v teh procesih z zapisovanjem, spreminjanjem in ustvarjanjem novih informacij.

Koncept temelji na spodbujanju in vzdrževanju neprekinjenih aktivnosti, ki vodijo do sprememb znotraj tega mehanizma, ki ga povzroči človek, ali do medsebojnega vpliva elementov. Instalacija nenehno rešuje nalogo, se neprenehoma vrti v krogu kot perpetuum mobile. Prave naloge ni, le to gibanje bi se moralo odvijati nenehno, ne glede na možno iztirjenje, spremembe v tem prostoru in interakcijo z obiskovalci. Ta neprestano delujoč stroj omogoča prosto gibanje znotraj sistema, vztraja pri spremembah, naključjih, širjenju in vključevanju novih možnosti in kombinacij, to je rizomatičnega pristopa.

Izhodiščni položaj sistema leži v avtorjevem kritičnem odnosu do dosedanjih bio-umetniških praks, prežetih s fetišizacijo znanstveno-tehnoloških inovacij, in v ironičnem pristopu do družbenih in umetniških norm.

BIOGRAFIJA

Spletna stran:

Stevan Kojić (1973, Kikinda) je diplomiral in magistriral na Oddelku za kiparstvo Fakultete za likovno umetnost v Beogradu. Doktorski študij je zaključil na Akademiji za umetnost v Novem Sadu, kjer je zaposlen kot redni profesor na Oddelku za nove likovne medije. Skozi svojo umetniško prakso raziskuje odnose med družbo, tehnologijo, znanostjo in naravo. Svoje interdisciplinarno raziskovanje najpogosteje uresničuje s hibridnimi instalacijami, deli digitalne animacije in fotografijo. Razstavljal je v okviru skupinskih in samostojnih razstav v Avstriji, Bosni in Hercegovini, na Češkem, v Črni gori, Franciji, na Hrvaškem, v Italiji, na Japonskem, v Južni Koreji, Kanadi, Makedoniji, Nemčiji, Romuniji, ZDA, na Slovaškem, v Sloveniji, Švici, na Tajvanu, v Turčiji in Srbiji.

STEVAN KOJIĆ

Samovzdrževalni sistem absurda

26. 8.–20. 9. 2021

artKIT, Glavni trg 14, Maribor

Odpiralni čas: od ponedeljka do petka od 16. do 20. ure.